

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, október 6. 1872. 41 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Liptói báróhoz.

Oh! hogy hordjanak el az északi szelek . .
Hisz te nem a magyart, . . muszkát képviseled!
Te nemzet-tagadó! magyarok szégyene!
No téged Zsombolya ugyan felküldhete.
Oh cimeres muszka! hogy jutál idáig?
No, de megáldalak tetőtől bokáig,

Termeted hajlékony, nyulánk mint a pózna —
Megérdemlenéd ha stokfisként besózna
Avagy spirituszban ott hagyna állnia
Itéletnapig az osztrák monárchia.
Hiszen szerinted a muszka tön legtöbbet,
Hogy minket a német halálra gyötörhet.

Te mondod magadat nagy szájjal magyarnak
Kinek parádéra német frakkot varnak . .
S azzal mentegeted kérgesült lelkedet:
Hogy hazát szeretni frakkban is jól lehet.
Lehet korcsosulva, miként te szereted . .
Ki előtt mint bálvány áll egy kozák sereg.

Óh hogy hordjanak el
Az északi szelek . . .
Hisz te nem Zsomboját
Moszkvát képviseled?
Dicsőségére hát
A mameluk pártnak
Kinevezünk ime
Cimeres kozáknak.

Ludas Matyi.

Országyülési ko-ko-ko-komédia.
vagyis szüzbeszédek.

I.

Lipthay Béla báró.

Ordits kapu, kiálts város! kiütött a kolera a Sándor utcában.

A fiatal mamelukok gégecsatornái megeredtek az „öreg ur“ azon napi parancsára, hogy „beszéljenek a fiatalok“.

Se vége se hossza a balgánál bolondabb észjárásnak; zöldülnek a szüz beszédek, mint a csalán, dőre filozófia, ész ficam, üzi hajtja egymást, mintha csak

azon vetekednének a fiatal óriások, hogy e nagyszerü parlamenti komédiában ki nyerje el a csörgő sapkát?

A mameluk sereg avangardájában báró Lipthai Béla a szakaszvezető. Ő elég jó szál legény, s azért is vállalkozott most a vezető szerepre, hogy gyakorlatában legyen a vezetésnek, hogy ha jövőre ismét muszkát kellene egy mágnás truppnak vezetnie Hunia földére.

Szóla pedig báró Liptay Béla ilyeténképen:

Tisztelt ház! Én 1861-ben nem is feliratista, hanem valóságos mokra határozatista voltam. A szónoklatnak nemes mesterségében igaz, hogy még akkor nem birtam magamat oly muszkásan kifejezni, mint jelenleg, de még is jobban tetszett az én akkori eloquentiám a tisztelt háznak, mert a legelső szónál belesülvén a diktióba, leültem egész kényelemmel a honatyai padba, és azután hallgattam folytonosan, mint a sült hal.

Tisztelt ház! az ember csak a bárónál kezdődik. Én báró vagyok, tehát ember is vagyok. De Trifunácz és Miletics ugy tudom, hogy nem bárók, tehát ketten se tesznek egy ember számot, miért is — minthogy ezen két semmi irta alá a rác manifestumot, dutyele drákó az egész nemzetiségi javaslatot.

Simonyi Ernő sem báró, tehát ő sem ember. Ember a negyvennyolcas pártban egyedül csak egy van, báró Baldácsi. Csak ő szólithatná tehát fel az uralkodót, hogy tegye skartba a kormánypártot és ültesse a piros bársonyfotelbe Deáki Lalát és Talián Nácit, kik legkisebb pietással sem viseltetnek a fekete sárga zászló iránt.

Tisztelt ház! azt látom, hogy Tisza Kálmán igen nagy rokonszenvet érez Bismárk iránt, mert feliratában csak Németország felé kacsintgat, Sziberiának pedig hátat fordit s mi több, még a delegátióba sem megy bele, pedig hát még csak nem is báró.

Ez nagyszerü demonstratió uraim Oroszország ellen, melynek köszönheti az osztrák monarchia 1849-brn felmaradását; sakinka! tüntetés én ellenem a báró ellen, ki sokkal nagyobb simpathiát érzek jelenleg a muszka iránt, mint a minőt érzett tisztelt képviselőtársam Forgács 1849-ben.

Zsivio Sándor cár!

II.

Gozman Janku.

Tisztelt, nemes, nemzetes, tekintetes, nagyságos és méltóságos deákpárt!... akarom mondani ház!

Ádám apánk születése óta a világon nem volt szebb alkotmány, mint ez a mi közösügyes 67-ki alkotmányosságunk. Az is mokra a kinek nem tetszik. Ennek a dicső alkotmánynak köszönhetjük, hogy Andrássy Gyula ő hercegsége szavai szerint „mindent megnyertünk, a mit csak kivántunk.“

Üdvözlöm ennélfogva az egész kegyelmes miniszteriumot, csókolom kezét lábát, nincs egy loyális hivatalnokra szüksége? én támogatni fogom, ha dülöngőzni találna piros bársony székében.

Tisztelt képviselő ház! Én a külön honvédhadsereget nagy veszélynek tartom a hazára, annálfogva egy inditványt leszek bátor beterjeszteni, hogy minden magyar honvéd két osztrák cserepár közzé állittassék. Az ily közös hadsereg győzelmei aztán minők a königgräczi és szadovai győzelmek — csak ugy visszasugároznak a hazára, mint Benedek fővezér arcára.

Én a sokfene válaszfeliratból azt választom, melyikben a közhitel beruházva van a közös célba, e pedig a haspárt felirata, annálfogva, ha nem mondom, is kitalálja a ház, hogy én Tissza Kálmán javaslatát nem pártolom.

A 48-as párt felirata különösen pedig Madarász módositása se kell nekem, mert az oly utra vezetne, mely uton már mi Madarász és Irányival együtt jártunk 1849-ben; a mely uton elfutottunk Pestről Debrecenbe, onnan pedig Szegedre és Aradra, a honnan aztán Madarász és Irányi társam kiillantak Orsován át Törökországba, engem pedig itt hagytak a faképnél. No már én ezt az utat még egyszer meg nem járom.

Schwarz Gyula reformjához sincs nekem bizalmam egy szikra se, hanem majd én javaslok egy jó reformot, a mit minden pipás ember örömmel fogadand. Ez a dohány monopolium eltörlése.

Miletics még több románt akar ide hini; no még csak a kellene, hát nem elegen vagyunk mi itt? Nekünk sem tud a kormány elmaradott szegényeknek elég koncot vetni.

Én hálát adok a gondviselésnek, mely megsegitett annyiban, hogy ide a képviselő padra juttatott. Az Isten tartson meg ugy engemet, mint dicső nemzetemet.

Bune száre!

III.

Tarnócy Guszti.

Tisztelt ház! Én már összejártam Tolnát Baranyát, s meg is támadtak a haramiák egyik-másik utféli csárdában, elvették tárcámat, életem azonban meghagyták, mert védtem magam. Most nagyobb haramiákkal állok szemközt, Simonyi és Miletics urrakkal, kik nagy igazán azt fogják reánk, hogy mi vesztegettünk, etettünk, itattunk. Fel is kérem a legmagasabb kormányt, oly törvényjavaslatot nyujtson be rögtön, hogy minden bal és szélbalt a váci dutyiba dugathassunk. Én bennem is rémitő aggodalmakat keltett a 67-ki közösügyes kiegyezés, de ha már meg van, üsse tatár megadom magamat s földig hajlok egy minisztertanácsosság előtt. Uraim, voltak olyan szomoru idők, a mikor én is igértem legelőt, kukoricaföldet, de csak igértem és soha sem adtam meg.

Simonyi Ernő törvénytelennek tartja e házat? hát mért marad meg benne, mért nem tüzi ki a forrada-

lom zászlóját!? Azért mert beteges ugyi? — volna csak egészséges!! Irányi barátom ujabb áldozatokra és szenvedésekre kész. De már én ezt épenségesen nem mondhatom magamról, addig élem világom, mig a közösügy virágzik, s nekem nem kell az olyan időszak, mint a 48, mikor ezen szerencsétlen miniszteri székeken a turini csalhatatlan Krisztus ült.

IV.

Toszt Jula.

Tisztelt ház! itt egy rettentő makverő bandita van közöttünk, a ki magát a szélsőbal pártvezérének tekinti, vagy legalább a kit Békés városa annak tart. De hisz ez még nem volna oly nagy bün, mert hiszen azon pártnak mindenik tagja bandita vezérnek tartja magát. Hallatlan vak merészség ezen banditától, ki csak egy jelentéktelen fractiónak haszonvehetetlen tagja, hogy bennünket bérencnek, hivatalvadásznak, és talpnyalónak és jogbitorlónak merészkedik cimezgetni. Tisztelt ház én jó lélek ismerettel rászavazok arra, hogy Irányit és az egész szélsőbalt fel kell akasztani punktum.

Abzug mars

éneklik a hódmezővásárhelyiek.

Már a mégis
Plusquam disznó egy dolog,
Hogy Szivlágyi
Mint szélkakas ugy forog.

Szélsőbalról
Szélső jobbra csapott át
Most meg játsza
Nagyban az ultramontánt.

Hogy ki nem ég,
Virgilius két szeme ég
Mikor a nép
Azt kiáltja: le vele.

Ah — de hogy ég . .
Sőt még arról perorál:
Hogy mi az a
Politikai morál.

Balközépi: No hiszen reánk uszitotta az öreg ur a kölyök mamelukokat ugyancsak caholnak.
48-as: Nemcsak caholnak, de már marnak is.
Balközépi: Igazán kutya egy természet lakik bennük.

Adomák.

Grasalkovics egykor lefesteté kastélyában egész életnagyságában Zrinyi Miklóst,.

A hős széles kivont karddal állott a talon.

A festő iránt mindenki elismeréssel nyilatkozott, mert ugy látszott, hogy mind a hős, mind annak ruházat és fegyverzete, nagyon találva volt.

Mind a mellett is Grassalkovics 200 forintot igért annak, ki a festményben valami alapos hibát fedez fel.

Össze jöttek, tudósok, műbirák, és táltosok, — de a hősnek körrajzán mindent tökéletesnek találtak.

Esetleg azonban egy cigány vetődött a birálók közé.

Ez azt mondá, — hogy el van fucsolva az egész, s nem ér az egész Zrinyikép egy kan petákot.

Az urak majd kidobták a morét.

— Mit ért ez a banga cigány a festészethez? — hangzott mindenfelől — ki kell tolni az ajtón.

Hanem a cigány nem tágitott.

— Nagyságos uraim! — mondá — én hát megmondom, mi hibája van annak a Zrinyinek.

— No hát ki vele! — vágtak többen a szavába.

— No hát nagyságos uraim! — végzé a cigány — nagy csacsi volt az, a ki azt a kardot ott Zrinyi uram kezébe oly szélesre pingálta. Már hogy férne az a széles kard abba a keskeny hüvelybe, a mi az oldalán van.

És a cigánynak igaza volt, s a sok kukta és táltos között ez tette el a kitüzött 200 forint jutalmat.

Nagyon keservesen panaszkodott egykor egy magyar ember, egy tót ember előtt a világ folyásáról.

A tót ember megerősitette ezt a panaszt, s ő is fájdalmasan felsóhajtva mondá:

— Jah bizom! azt mondja egy tód költő: hogy a világ olan csalfa, hogy a ki benne hiszik, az mind megcsalakódik . . .

---

*

Egy képviselő öröme.

Lipthay Béla báró a képviselőházban örömét fejezte ki a felett, hogy a muszka 1849-ben Magyarország szabadsága elnyomására interveniált és az osztrák monarchia fenmaradásáért legtöbbet tett.

Hát ezt a fényes tényt kinek köszönhetjük, mondja meg báró Lipthay, az osztráknak vagy a muszkának?

A brachium.

Vitéz katonai játék négy képletben.

I-ső képlet.

II-ik képlet.

Konstábler: Hé! azt a spiritusz nyelő vak apátok!
Miféle árok ez a mit itten ástok!
Hiszen megtiltotta már a nemes tanács
Hogy itten kanálist senki fia se ás.

Munkások: Nekünk nem a tanács, Bruck Ármin parancsol
Nemis magyarul de lerchenfeldi dajcsul
Azért konstábler ur csak hordja el magát,
Mert majd a hátához lapul ez a lapát.

III-ik képlet.

IV-ik képlet.

Vitéz Tajsz kapitány sereg drabant élén
A cserepártiszthez bátran oda lépvén —
Igy osztja parancsát: „a törvény nevében
Hagyják azt a munkát most egyszerre félben.“

Cserepár kapitány nagyon dühös ember,
Karhatalmat vissza karhatalommal ver.
S a mosóda árka ásatik tovább is . .
Szja, mert pokolban is ur Kuhn generális.

Tarnóci nótája.

Beszegődtem én mameluk bojtárnak,
Szolgájává a Lónyai kormánynak.
Napi dijam öt forint régi pénzben
Meg is szolgálom szépen.

A minisztert agybafőbe dicsérem
Az ellenzék vezéreit becsmérlem . .
Ezért aztán egy jó zsiros hivatalt
Részemre Menyus feltart.

Hódi Muki-ságok.

I.

A „müncheimi“ sör.

A negyvennyolcas évek előtt — és alatt, ki ne ismerte volna Hódi Mukit?

Ő volt egyik nevezetes tagja azon magyar daltársulatnak, mely Havi igazgatása alatt 1846-ik évben igen jól szervezve, elébb Olaszországot, majd Német hont dicsőséggel beutazták, mig 1848-ik évben őket a párisi forradalom szét nem robbantotta.

E társulat lelke volt Hódi, telve humorral s soha nem ismételt egészséges ötletekkel; egyénisége barátai között épen az volt, mint a szegény Lisznyaié.

Midőn a minden tekintetben jeles daltársulat Münchenbe érkezett, elszállásolásuk után egyik főteendőjük volt a hires „bajor“ sört megkóstolni.

El is mentek az akkor leghiresebb sörcsarnokba, az ugynevezett „Kék macskába“, hol a nép sokaságtól alig szorithatott a sörház tulajdonos kedvezéséből egy mellékteremben részükre helyet.

Az a nap épen „sörcsapolási nap“ volt.

S ez Bajorországban oly ünnepély, mint nálunk a borcinkula.

Egy hosszu asztal mellé telepedtek le hazai dalnokaink, a hol csak egy felette borzas idegen uri ember üritgeté sörös kancsóit.

A szegény Hódinak megvolt az a rosz szokása, hogy midőn akár Bachus, akár Gambrinus nedvéből feltalált önteni a garatra, — annak, ki nem magyar volt nem hagyott békét.

Épen vele szemben ült az idegen, kinek borzas haját ki nem állhatta, bár ő még borzasabb volt.

Elkezdé nagy olajszin szemeivel tetőtől talpig szemügyre venni, s oly kihivó modorban, hogy ezen insultátión az idegen felpattanva, rendre utasitá Hódit.

Hódi anya nyelvén egyebet nem tudva, az igazgató Havi kérlelte meg az idegent, megismertetvén Hódi egyéniségét, kérvén őt, hogy e tréfás egyén szegletességei iránt hasonló elnézéssel legyen; de egyuttal Hodit is rendre utasitá, tudatván véle, hogy az idegen francia sértve érzi magát.

— Mit sértve? — kiálta fel Hódi az élvezett szeszes sör teljes eredményével — ha sértve érzi magát vivjon meg velem, — duel — duel! kiáltá tüzesen.

Az idegen csak a „duel“ szót értette meg, mire névkártyáját elővonta s Havinak átadta.

Kitünt abból, hogy ő párisi — vivómester.

— Annál jobb — kiálta fel Hódi, kit a vivómester mosolya még jobban felbőszitett — vivjon meg itt velem botra, mert ha nem?... — — kiabála Hódi felfogva botját.

A vivó mester elértvén Hódi szándékát, a tréfát tréfával kivánta tetézni, hasonlólag felkapta botját, s Hódival szembe állva, megkezdték a harcot.

Persze Hódi vivni nem tudott, de azért mint egy juhászbojtár hadonázott botjával, többet ártván barátjainak mint a franciának, ki kacagva parirozta ki Hódi Muki dühös vágásait.

Hogy — és mikép történhetett? de megtörtént, hogy Hódi Muki jobbra balra hadonázásával ugy csapott a párisi vivómester keze fejére, hogy egy pillanatra lehajlott ennek botja, s a mossziőnek minden vére arcába tódult.

Nem kelett több a veszett franciának, félre tette a tréfát, botjával ugy vágott a feje lágyára Hódinak, hogy az eszméletlen rogyott le.

Ugy kelle a közös szállásra vinni eszméletlen állapotban.

Midőn másnap reggel kijózanodva Hódi felkelt s mosdani kezdett, csak tapogatja feje tetejét, érzi hogy ez homlokától kezdve nyak csigájáig egy botvastagságnyira meg van dagadva.

No barátim! — szólott a vele egy szobában fekvő társaihoz, — azt mindig halottam, hogy Bajorországban jó sör van, de azt csak most tudom, hogy attól az embernek kakas taraja nő.

Persze nem emlékezett vissza az előtti nap eseményeire.

II.

A bornyu hus.

Havi daltársulata a külföldön egészen családiasan élt, mint valami nomád vándor nép.

Együtt lakott, együtt élelmezték magukat.

Mihez az is járult, hogy a francía nyelvet kevesen birták közülök, de leginkább az étkezés olcsósága és annak minémüsége volt az ok, hogy maguk készitték ételüket magyarosan el.

Egy napon Hódi Mukira került a sor, hogy bornyuhust vásároljon.

12 fontnyit kelle bevásárolnia.

Havi leirta jó magyarsággal, hogy a borjuhust hogyan kérje franciául.

Persze Hódi a mészárszékig elfeledte.

De azért be ment a mészárszékbe s ott letette a 12 frankot a mészáros elé, kinek nagy bámulatára

egyszerre négykézláb áll s elkezd bőgni bornyumódra.

A mészáros mosolyogva elértette őt, s kiszolgáltatta a 12 font borju hust, mit Hódi diadallal vitt haza, fennen dicsekedvén, hogy ő is tud franciául.

Az én gyötrő fátumom.

— Életkép. —

A jó hirnek forrása tehát ebben az időben Budapest volt.

Akármint rendszabályozta is az osztrák kormány Magyarországot, a közlekedési viszonyoknál fogva azt még sem akadályozhatta meg, hogy vagy keletről, vagy nyugatról egy-egy kósza emisszárius be ne sompolygott volna az országba.

Jártak-keltek biz azok, mint valami örök mozgók s mi jámbor, igazhivő muzulmánok, feltétlenül hittünk szavaiknak, akármilyen vadat beszéltek is azok.

Hanem hiszen, ki is hitt volna akkor mást, mint a mit kivánt!?

Az a bánásmód, a mit az osztrákok egy szerencsétlen, elárult néppel elkövettek, nem eredményezhetett a közönség lelkületében egyebet, mint rettentő visszahatást, s igy határtalan gyülöletet.

Sőt a boszu is be volt a mindennapi imádságba foglalva.

Nem lehetett tehát csodálni, hogy a bitorlók uralomvágya és paragrafusa ellen, a kemény nyaku patrióták részéről mindennemü tevékenység és mozgalom megindittatott.

Főtörekvés volt különösen jó hitben tartani az aléltságnak induló publikumot.

Ez egy erkölcsi vivmány már olyan kő volt az osztrák kormány utjában, a melyben centrálizáló s romlásunkra törő kocsija mindenkor feldült.

Mi is mérgelődtünk miatta, hanem aztán az ilyen dolgokért ő is összecsikorgatta fogát.

Látszott lassankint igazsága annak a példabeszédnek, hogy nem mindig engedik azt meg az égben, a mit nagy gőgösen elvégeznek Bécsben.

Sokszor vakot vet a kocka.

Nagy örömünket találtuk mi tehát az ilyen radikális foglalkozásokban, s e miatt a kenetteljes munka miatt, gyakorta befáradtam magam is Pestre, a jó hirek és más ehhez hasonló kellemetes dolgoknak forrásához.

Itt találkoztam Csorcsányi barátommal is.

Lehetetlen volt e találkozásnál őt szivélyesen és teljes részvéttel nem üdvözölnöm, hisz ő egykori bajtársam, s roncsolt, flinta kezével, valóságos, élő aláirási iv volt.

Magamat is megkoppasztott a forradalom szerencsétlen végzete, de bőrömet mégis épségben hoztam ki tüzéből, s igy ennyiben szerencsésebb lévén bajtársamnál, mindig nyujtottam neki egy két darab piroshasu bankót,hogy vele némileg enyhithesse földi bajait.

Hanem kezdett ez a találkozás nagyon gyakori lenni.

Valójában, én még most sem tudom felfogni azt, hogy miként lehetett az, miszerint én akármikor vagy a „Kis pipába“, vagy a „Komló“-ba, vagy más ezekhez hasonló világi intézetekbe, egy pár jó ismerősömmel, beballagtam, Csorcsányi barátom legott ott termett mellettem.

Mintha csak Boskó lett volna, hipp hopp — gondolá magában — ott legyek a hol valami fejlik.

Aztán ő is mint a többi, teljes bizalom és otthonossággal vegyült bele a társaságba, — kezdte szidni a Bach kormányt, átkozta a zsandárságot, pöködte a beamter hadat, s más ezekhez hasonló hatalmakat, a kiket csak a kétfejü sasok fölénk helyeztek.

— Kutya világ biz ez barátim! zugolódék teljes elkeseredéssel.

— Bizony nekünk sem tetszik ez! Csorcsányi barátom.

— Csak már egyszer a jó isten felderitené napunk.

— Bizony mi is azt szeretnénk, ha az osztrákokét meg elhomályositaná.

— De meg is kell annak lenni, ha igazságos az isten.

— Megharagszunk és morgunk egy kicsit.

— Hisz azt hallom — mondá továbbá Csorcsányi, hogy a tavasszal, a kárpátok felül lesz is valami támadás.

— Lesz veszett fene — volt rá a válasz. — Hisz onnét csak a muszka támadhat.

— Vagy igaz bizony, — igazitá helyre Csorcsányi — nem is onnét! hanem Garibaldi üt be Trieszt felül.

— No ettől az ütközettől se döglik meg a sógor.

Pláne akkor Garibaldi ott verekedett valahol a yankeek között Amerikában.

— Hát Klapka!?.. kedveskedék tovább badar hireivel Csorcsányi, — no ez meg Montenegró felül támadja meg a németet, szövetkezve a vladikával, s kikiáltva őt Magyarország királyának.

— No! akkor lenne még csak bolond világ. — Ebre nem bizzuk a hájat!

S midőn mindezeket az éretlenségeket a mi lelki épülésünk és vigasztalására elmondogatta Csorcsányi, az alatt ugy megtömte magát eledelekkel és italokkal, hogy alig birt szuszogni.

Nem kimélt magától semmit.

Ételt, italt ugy hordatott fel a maga javára és előmenetelére, mintha azt csak ingyért adták volna.

Senki sem hitte e hetvenkedő állapotában, hogy legalább is nem egy pár ezer forint penziót huz.

Pedig szegényebb volt a templom egerénél.

(Vége köv.)

Adoma.

Nagyon részeges komposszeszor volt Dóci Ambrus uram, s a Dávid zsidónál a magáén fejül, még feleségének is igen sok keserves keresményeit elverte.

Szidta is e miatt az asszonyság Ambrus uramnak az ő buksi fejét.

Hanem ez azért nem javitott Ambrus gazdán semmit.

Midőn aztán egyszer a sok dinom dánom után végre is Ambrus uramat, a halál ő kegyelme, az ő éles kaszájával lekaszálta volna, a falu parlagi poétái e következő epitáfiumot vésették Ambrus gazdának az ő bus fejfájára:

„Itt nyugszik az urban,
Dóci Ambrus teste;
Ki a Dávid zsidót,
Gyakran felkereste.
Háromszor napjában
Negyedikszer este,
Szegény felesége,
Az ablakból leste . . .“

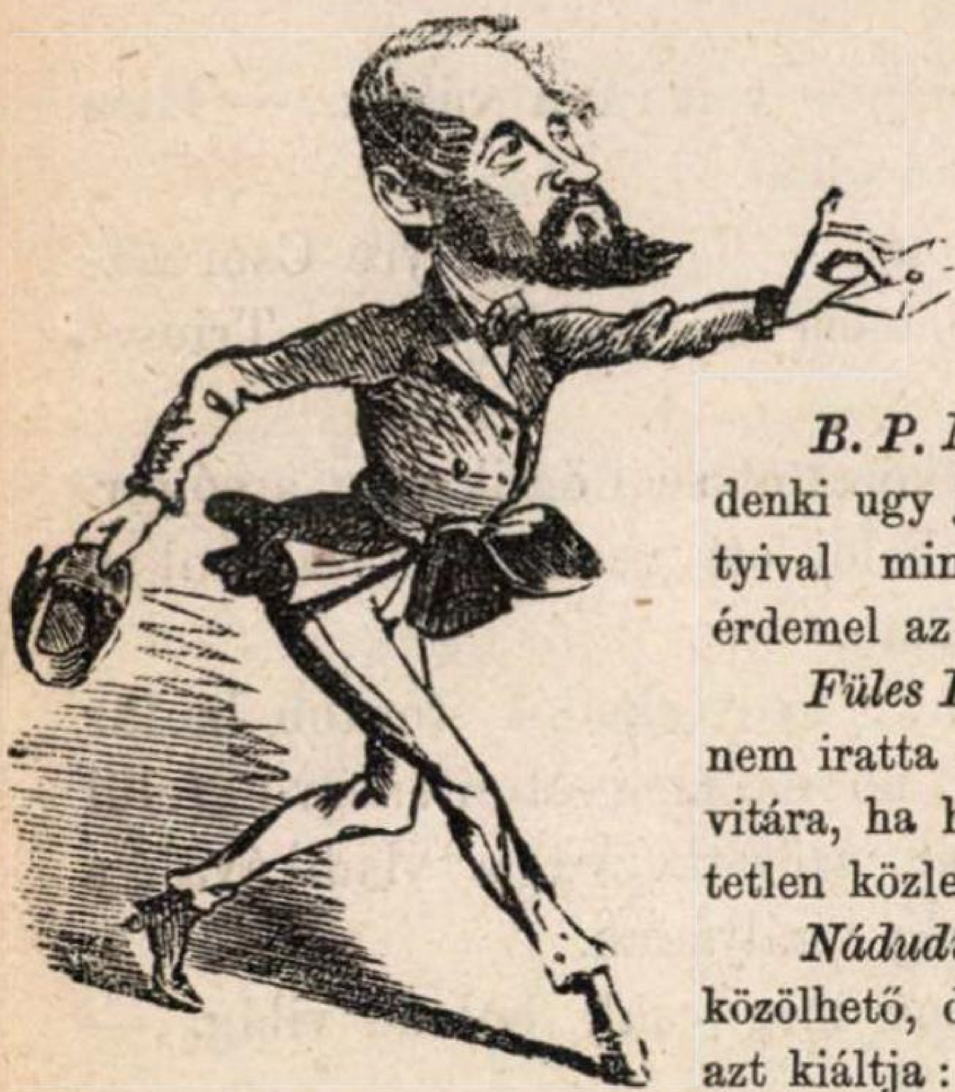
A verseny.

Szólott a fővezér:
„A fiatal gárda
Ujonc mamelukok
Menjenek csatába,
A válaszfelirat
Feletti vitába.

És ime a gárda
Neki vág tüzesen,
De ugy elbukik a
Parlament-versenyen:
Hogy három év alatt
Akár felse kelljen.

Öreg mamelukok
Ti nem vitatkoztok
De a Lipthaiak,
Tarnóciak, Tosztok
Fiaskóiban biz
Egyformán osztoztok.

Zsiga pósta.

Tövisnek: „A barát mint orvos“ kurája nagyon homoapatikus kura lenne, ezt pedig nem mindenik patiensünk kedveli.

B. P. Mihálynak. Báscsak mindenki ugy járná meg a Ludas Matyival mint polgártárs! Keresztet érdemel az a fiatal póstás!

Füles Petinek: Csacsinovits még nem iratta fel magát a válaszfelirati vitára, ha hangot talál adni, okvetetlen közlendjük.

Nádudvarra: A kortesdal nem közölhető, de azért Ludas Matyi is azt kiáltja:

Éljen Patay a 48-as hazafi!

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.